

שיחת השבוע

חב"ד
צנעתי
אגודת
חב"ד
785 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

סיום ותכנית מיוחדת

בהמשך לסיומי המסכת המשודרים בתשעת הימים ברשתות הרדיו קול חי, קול ברמה, מורשת וקול פליי, ישודר סיום מסכת גם בצום תשעה באב, ברדיו קול חי, בשעה 13:00, בתכנית מיוחדת שתמשך שעה ותעסוק בגישה החסידית לצום, לחורבן ולציפייה לגאולה. במהלך המשדר ייערך סיום על מסכת מועד קטן, המסתיימת בענייני אבלות, שאותם מותר ללמוד בתשעה באב.

נרשמים לספר התשיעי

הוועד לכתיבת ספר התורה של ילדי ישראל מודיע כי מתקדם הרישום לספר התורה התשיעי של ילדי ישראל, מיזם שעליו הכריז הרבי מליובאוויטש לפני ארבעים וארבע שנים. הרבי קבע כי מחירה של אות יהיה אחד בעולם כולו - דולר אחד. כל ילד מקבל תעודה נאה ובה מצוינת הפרשה שבה האות שלו. עד כה כבר נרשמו לספר התורה הזה 183,246 ילדים. הרישום באתר kidstora.org.

זיכרון בסלון

מיזם מיוחד של זיכרון לימי בין המצרים - זיכרון בסלון, "למען תספרו לדור אחרון". המעוניינים לארח לשיחה בביתם ניצול שואה, שיספר את חוויותיו האישיות לבני המשפחה ולידידים - מוזמן לחייג למספר 6066* ולהצטרף. אפשר גם כן עלידי שיגור הודעה למספר 050-6060705.

מ'שריפות' נוצר רק חורבן

פחות חשוב לברר טיעוניו של מי היו חזקים ומשכנעים יותר. כשהאסמים של היהודים בוערים, היחידים ששִׁשְׁים ועולים הם שונאי ישראל

גם בלהט העימות לא מציתים את האסמים

כל שנה, לקראת תשעה באב, עולה לשיח הציבורי הסיפור התלמודי על שורפי האסמים בירושלים ערב החורבן. הבעיה היא שכל אחד מטיח ביריבו האידאולוגי שהוא שורף האסמים של ימינו...

קודם כול, הלקח הברור של הסיפור העצוב הזה הוא, שהתוצאה היא חורבן וגלות לכולם. בסופו של דבר פחות חשוב לברר מי צדק, וטיעוניו של מי היו חזקים ומשכנעים יותר. כשהאסמים של היהודים בוערים, היחידים ששִׁשְׁים ועולים הם שונאי ישראל. על כולנו מוטלת האחריות להימנע מלהידרדר למציאות נוראה כזאת, שבה בלהט העימות מציתים את האסמים.

האם האמיתית

כבר שלמה המלך לימד אותנו את הדרך לברר מי האם האמיתית. האישה שאומרת "גם לי גם לך לא יִהְיֶה - גִּזְרוּ", איננה אימו הטבעית של התינוק. היא מונעת עלידי רגשות שגאה וקנאה, וגורלו של הילד פחות מעניין אותה. לעומתה, האם האמיתית מוכנה לוותר לחברתה, ובלבד שילדה, פרי בטנה, יחיה. היא קוראת בהתרגשות: "תנו לך את הילד החי, והמת אל תמיתוהו".

ה'אסמים' של ימינו הם הנכסים הביטחוניים, הכלכליים, המדיניים של המדינה. מותר להתווכח על המדיניות הנכונה, הן בענייני ארץ ישראל, הן בשאלות דת ומדינה, הן בקשר ל'עסקת' החטופים, הן ביחסים הנכונים בין הרשויות. אבל אסור בשום פנים ואופן 'לשורף' את הנכסים החיוניים של העם והארץ בניסיון להכריע עלידי כך את הוויכוח הפנימי.

יש דיי והותר הוכחות שאויבינו עקבו באדיקות אחר השיח שהתנהל בתוכנו בשנה שעברה והגיעו למסקנה שזו העת לתקוף אותנו, כשאנו שרויים במשבר ובעת חולשה. אמנם הם לא צפו את ההתנערות המהירה של העם, ואת ההיחלצות הנחושה של כל חלקי הציבור למלחמה ברוע השטני שקם עלינו; ועדיין הפגיעה בנכסים הביטחוניים, הכלכליים

והחברתיים התפרשה אצלם כהזדמנות להכות בנו.

על כן ברור שהכלי הזה של 'שריפת אסמים' חייב להיות מחוץ לארגו הכלים של הוויכוח הפנימי. כל דבר שפוגע בעם כולו ובאינטרסים החיוניים שלו, הן במערכות הפנים הן ביחסי החוץ - אינו יכול להיות כלי לגיטימי במאבק על דעות ועל תפיסות עולם.

שנאה משבשת

וחשוב לזכור עוד דבר: כל בר־דעת מבין ש'שריפת אסמים' היא דבר איום ונורא, אבל כשמפלס השנאה והעוינות עולה, שיקול הדעת משתבש. כמו אדם שחמתו גואה להשחית והוא מצית את ביתו. אחר־כך, כשכעסו ישכך, יתחרט עד עמקי נשמתו על המעשה שעשה, אבל בעת כעסו אין הוא קולט את המשמעות החמורה.

למרבה הצער נכנסו בעת האחרונה לשיח הציבורי ביטויים קשים ובלתי־נתפסים. על הרבה פחות מזה נחקרו אנשים בעבר, והדברים גונו מקיר אל קיר. זו כבר בעיה אחרת, של אכיפה ברגנית מצד רשויות החוק. אך ברור שהביטויים האלה מבטאים משטמה עזה, שגם היא משבשת את שיקול הדעת.

הבה נחזור לפסים תקינים של שיח ענייני ומכבד, ואז גם נמצא את הדרך לפתור בעיות ולהתמודד עם האתגרים. וזה יהיה התיקון לגורמי החורבן ויביא את הגאולה.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
18:48	19:11	19:01	19:09	19:06	19:43
20:07	20:09	20:10	20:08	20:02	20:44

פרקי אבות: פרק ג

שבת ישראל
קרב והזמנים

לדוגמה טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

הקנאה בהצלחת עם ישראל

לקראת הכניסה לארץ הקב"ה מזהיר את בני ישראל: "אַתֶּם עֹבְרִים בְּגִבּוֹל אֶחֱיָכֶם בְּנֵי עֶשָׂו הַיֹּשְׁבִים בְּשֶׁעִיר... אֶל תִּתְּנוּ בָם כִּי לֹא אֶתֶן לָכֶם מִאֶרְצָם עַד מְדִרָה כַּף רֶגֶל".

התורה מספרת קודם לכן שבני עשיו פחדו מבני ישראל, כפי שנאמר בשירת הים: "אֲזַנְבְּהֶלוּ אֶלּוּפֵי אָדוֹם, אֵילֵי מוֹאָב יִאֲחֲזֻמוּ רָעַד, נִמְגּוּ פֶלֶא יִשְׁבִּי כִנְעָן" (שמות טו, טז). רש"י שם תמוה: "והלוא לא היה להם לירא כלום, שהרי לא עליהם הולכים [בני ישראל למלחמה]. אלא מפני אנינות, שהיו מתאוננים ומצטערים על כבודן של ישראל".

הצלחה בלתינסבלת

מפרשי רש"י מקשים על עצם השאלה. הלא בני אדם לא ידעו בעת יציאת מצרים שבני ישראל לא יכבשו את נחלותיהם, שכן הציווי על כך נאמר רק בשנה הארבעים? והם משיבים

שהציווי אכן ניתן שנים רבות קודם לכן. אבל מפרש רש"י, שמפרש את פשט המקרא, משמע שאין צורך להזדקק לתירוץ זה.

ההסבר: רש"י מקשה "והלוא לא היה להם לירא", מפני שעד אותה נקודת זמן מוזכרת ארץ כנען בלבד כיעד של בני ישראל, ואדום ומואב לא היו צריכים לחשוש. ואכן, רש"י פירש ש"ירגזון" (האמור בפסוק "שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן") הכוונה "מתרגזין", ובכך רצונו להדגיש שזה רוגז ולא פחד; רוגז שנובע מאי-היכולת לשאת את הצלחתו של עם ישראל.

למי מגיע כבוד?

שאלה זו רש"י מתרץ באומרו: "אלא מפני שהיו מתאוננים ומצטערים על כבודם של ישראל". הרוגז שיוחס לעמים אחרים פירושו אי-יכולת לשאת את ההצלחה של עם ישראל. לעומת זה, ה'אנינות', המיוחסת למואב ואדום, משמעותה גם קנאה. קנאה היא רגש שמתפתח אצל מי שחומד את הישגיו של הזולת, משום שנראה לו שההישגים הללו ראויים לו.

אדום ומואב היו קרובים לבני ישראל קרבה

משפחתית. אדום הוא מזרע עשיו, בנו יצחק, ומואב – מזרע לוט, בן-אחיו של אברהם אבינו. לכן כאשר ראו את הכבוד הרב שבני ישראל נוחלים, קינאו בכבוד הזה, משום שהיו סבורים שגם הם ראויים לגדולה ולכבוד.

איפה ישמעאל ועמון

טענת אדום הייתה: בני ישראל נערצים בשל היותם צאצאי יצחק אבינו, והרי גם אדום בא מיצחק, ואדרבה – הוא היה הבכור, והבכורה נלקחה ממנו בעורמה. גם בני מואב סברו שקרבתם לאברהם אבינו מעניקה להם זכות לכבוד ולגדולה. לכן דווקא שני העמים האלו קינאו בבני ישראל.

ומה כאשר לישמעאל, בנו של אברהם, ועמון, זרעו של לוט? אלא בני ישמעאל הרגישו מנותקים מאברהם אבינו ומזרעו, שהרי אברהם נתן מתנות לבני הפילגשים "וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יֶצְחָק בְּנוֹ", ואילו בני עמון התביישו ב"יחסום" ללוט, דבר שבא לידי ביטוי בשם "עמון", שהסתיר את המוצא מלוט. לכן לא ביטאו קנאה בבני ישראל.

(תורת מנחם תשמ"ה, כרך ב, עמ' 1115)

אמרת השבוע

תשובה רצינית

בערב תשעה באב נכנסה אל רבי יוסף-בר סלובייצ'יק אישה פשוטה ותמימה ושאלה בפיה: "מיום שנכנסתי לחופה נוהגת הייתי, כפי שראיתי בבית אימי, להכין אטריות לסעודה המפסקת. היום הכנתי עיסה לאטריות, ושכחתי ועשיתי ממנה פתיתים".

מלמל רבי יוסף-בר בריצינות מעושה: "זו שאלה חמורה". הוא ניגש אל ארון הספרים ועשה עצמו מעיין בכובד ראש בספר עב כרס. לבסוף אמר לאישה: "בדיעבד, ומאחר שהשעה מאוחרת, אתם רשאים לאכול את הפתיתים לסעודה המפסקת, אבל מכאן ולהבא עלייך להקפיד להכין תמיד אטריות לסעודה זו".

כשהלכה האישה שאל אחד הנוכחים למה עשה עניין רציני משאלת שטות זו. השיב רבי יוסף-בר: "פעם אחת זלזלתי בשאלה קלה של זוגתי, והיא אמרה לי: 'מי יודע כמה שאלות יש שאנחנו הנשים חושבות אותן לשאלות חמורות, ובאמת הן קלות'. מאז אני מתייחס בריצינות גמורה גם לשאלות קלות שבקלות".

מגילת איכה

מן המעיין

מגילה זמנית

כל המגילות נכתבות על קלף, חוץ ממגילת איכה, הנקראת מן הספר. וזה מפני שאנו מקוים בכל יום להיגאל ולהפוך את יום החורבן ליום שמחה, ואילו כתבו את מגילת איכה על קלף, היה נראה הדבר כאילו אנו מתכוונים חלילה להשתמש בה שנים רבות.

(לבוש)

הדמעות עדיין זולגות

"בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיך" (איכה א, א). הדמעות שהזילו המרגלים במדבר, כשלא חפצו להיכנס לארץ ישראל, אותן הדמעות עצמן עדיין זולגות עכשיו על לחייה: עד היום אין חזקים בה כראוי הרצון והאהבה לארצנו הקדושה.

(רבי יעקב מליסא)

גלות האומות

"גלתה יהודה מעוני" (איכה ג, ג). אומות העולם אינן גולים? אלא אף-על-פי שגולים, אין גלותם גלות. אומות העולם, שאוכלים מפיתם ושותים מיינם, אין גלותם גלות, אבל ישראל, שאין אוכלים מפיתם ואין שותים מיינם – גלותם גלות. (מדרש רבה)

לא מוצאת מנוח

"היא יושבה בגוים, לא מצאה מנוח" (איכה ג, ג). "הא אם מצאה מנוח, לא הייתה חוזרת" (מדרש רבה). כלומר, אילו כנסת ישראל הייתה מוצאת

מנוחה בין הגוים, לא הייתה שואפת לשוב לארץ ישראל.

(מאוצרנו הישן)

האויבים התאחדו

"היו צריה לראש" (איכה א, ה). מפני מה ניצחו אותנו אויבינו? מפני ש"היו צריה לראש" – כולם התאחדו כנגדנו, בהנהגת ראש אחד ומנהיג אחד, שהכול נשמעים לו. אבל אנחנו, בעוונותינו הרבים, נחלקנו בעת החורבן לכיתות שונות, בהנהגת 'ראשים' שונים, שנלחמו זה בזה. זו הייתה הסיבה הראשית לאסוננו הגדול.

(רבי חיים יוסף-דוד אזולאי)

הולכים אל הרודף

"וילכו בלא כוח לפני רודף" (איכה א, ו). אסוננו הגדול ביותר הוא שאנו הולכים בעצמנו אל הרודף; שאנו מכניסים בעצמנו את ראשנו לתוך לועו של הזאב. ברצוננו הטוב אנו נגררים אחריו, או גם רצים לפניו, משתדלים ללכת בדרכיו ולאמץ את מידותיו ואת אורחות חייו.

(המגיד מדובנה)

עונש זמני

"חטא חטאה ירושלים, על כן לגידה היתה" (איכה א, ח). העונש שהוטל על ירושלים בשל חטאה אינו איסור 'עריות', שהוא איסור עולם, אלא כאיסורה של נידה, שאינו אלא איסור זמני. (רבי יוסף-שאלו נתנון)

יום בשבוע	ש"ק ו' מנחם-אב	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' מעשר שני ונטע רבני פרק ה'	פרק ח'	הל' בסורים פרק א'	פרק ב'	פרק ו'	פרק ט"א	פרק י'
פרק א' ליום	הל' מעשה הקרבנות פרק ב'	פרק ג'	פרק ד'	פרק ה'	פרק ו'	פרק ז'	פרק ח'

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
תקנת הרבי מליובאוויטש

SUMMER VIBES

הקיץ הזה מתקדמים לנעם 2
ונהנים משפע מים חמים וקרים
בלחיצת כפתור
עם טכנולוגיית שבת למהדרין.

מוקד הזמנות:
077-2304757

גאולה פדיה

מנחם ברוד

הנשמה רואה

מחזה המקדש. רבי לוי יצחק מברדיצ'ב מפרש את עניינה של 'שבת חזון', שבשבת זו מראים לכל יהודי ויהודי במחזה, מרחוק, את בית המקדש השלישי. עולה מייד השאלה: מי רואה מחזה זה? אם רואים אותו צדיקים בלבד ובעלי נשמות גבוהות, לכאורה לא הושגה המטרה, שהיא לעורר את המוני העם לתשובה!

שאלה דומה נשאלת (ראו לקוטי תורה דברים לו, ד) גם על סוגים שונים של 'בת-קול' שיוצאים בכל יום, כפי שמפורט במשנה ובגמרא (אבות פרק ו משנה ב. ברכות ג, א): מי שומע הכרזות אלה של 'בת-קול'? איזו תועלת הן מביאות אם אנשים כמונו אינם שומעים אותן?!

מוסבר בתורת החסידות (לקוטי תורה דברים עא, ד; המשך תרס"ו עמוד קכא), שאכן הכרזותיה

של ה'בת-קול' נשמעות אצל כל אדם. אמנם האוזניים הגשמיות אינן שומעות אותה, אך נשמתו של כל יהודי שומעת את ההכרזות האלה ומתעוררת.

הדבר מסביר איך קורה שיהודי מתמלא פתאום הרהורי תשובה, בלי שום סיבה גלויה לכך. התעוררות זו באה מאותה 'בת-קול' עליינה, שנקלטת בנשמה. היא המעוררת את האדם באורח בלתי-מודע ומכניסה בו מחשבות לשוב בתשובה ולתקן את דרכיו.

וכך באשר ל'מחזה' של בית המקדש השלישי. הנשמה קולטת את המחזה הרוחני, ומי שגם גופו מזוכך ומעודן - רואה את הגילוי גם בראייה גשמית ממש (ראו לקוטי שיחות כרך ט, עמוד 24).

הרב חיים הכר

 לרגל ארבעים שנה לייסוד
 תקנת לימוד הרמב"ם היומי

טעימה מהרמב"ם

האם חלומות שווא ידברו?

"אָמְרוּ לוֹ בַּחֲלוֹם: מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁל אֲבִיךָ שְׂאֵתָהּ מִבְּמֶשֶׁ הָרִי הוּא בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי, אֶפְרַיִם שְׂמִינָא שָׁם מָה שְׂנֵאָמַר לוֹ - אֵינוֹ מַעֲשֵׂר; דְּבָרֵי חֲלוֹמוֹת לֹא מַעֲלִין וְלֹא מוֹרִידִין" (הלכות מעשר שני ו,ו)

ב. ספק - בעקבות זאת כותב התשב"ץ שיש ספק באשר לחלומות. לכן במעשר שני מעמידים את הממון על חזקתו, שהוא חולין ושייך לבעליו, ואילו בעניין איסור נידוי מחמירים מספק.

ג. בענייני מצווה - מספר חסידים (סימן תשכז) משמע שמכיוון שמתיים פטורים ממצוות, אם בא המת בחלום על עניין המצוות - כמו על מעשר שני - ודאי שזה חלום שווא.

ד. רוב ומיעוט - בשו"ת שיבת ציון (סימן נב) כתב שרוב החלומות שווא ידברו, ורק במיעוטם יש ממש. במעשר שני אין סומכים על חלום, כי בדרך כלל הולכים אחרי הרוב; אך בעניין נידוי מדובר בסכנה, שבה נזהרים גם ממיעוט.

קביעת הרמב"ם ש"דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין", סותרת לכאורה את דבריו במקום אחר: "מי שנידוהו בחלום... צריך עשרה בני-אדם ששונין הלכות להתירו מנידויו" (הלכות תלמוד תורה ז,ב).

נאמרו על כך כמה הסברים:

א. לעצמו או לאחרים - התשב"ץ (שו"ת חלק ב,קכח) מסביר שיש הבדל אם האדם חלם על עצמו, שאז ייתכן שהחלום אמיתי; לבין אדם אחר שחלם בעבורו, שאז חלומות שווא ידברו. אך הוא מפקפק בהסבר זה, בפרט שבלשון הרמב"ם (בשונה מלשון הגמרא) נאמר שהאדם עצמו חלם על מעשר שני.

ב"ה

מכון
קדושת האות
חידוש ותיקון ספרי תורה ישנים

קונה ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

חיים (עוסק פורשה)
054-3175116
kdushathaot@gmail.com

וכן רוכשים כלי כסף, כתר, רימונים ועוד

סיפור עתיק ואקטואלי

הוא היה איש נכבד ותלמיד-חכם מפורסם, ועמיתיו החכמים באו להשתתף בסעודתו. הלה ציווה לשמשו להזמין רק את העשירים, את מי שהם בבחינת 'קמצא'. השמש שגה והזמין עני אחד, את בר-קמצא, שרגיל לעמוד בחוץ ולהתדפק על פתחי העשירים הקמצנים.

כשנכנס בעל הסעודה ומצא עני אורח בין המסובים העשירים, הדבר לא מצא חן בעיניו והוא דרש ממנו לעזוב את הסעודה.

הלה התחנן שלא ילבין את פניו ברבים, והבטיח לו שיחזור על פתחי נדיבים ויקבץ סכום כסף שיחזיר לו את מחצית הסעודה או אף את כולה, אך בעל הסעודה הקשה את ליבו וסירב להצעה.

החכמים שישבו ליד השולחנות הערוכים ראו את המתרחש ושתקו, מתוך כבוד לחברם העשיר. העני המושפל נטש את הסעודה בתחושת עלבון צורב. הוא אמר בליבו: מאחר שישבו החכמים ולא מחו, אלך ואמחה לפני המלך, הקב"ה, מלך מלכי המלכים.

"ריבונו של עולם", קרא העני בלב שבור, "מרדו בך היהודים!". להוכחת דבריו הציע העני לקב"ה לבחון את החכמים ולשלוח להם קרבן, אדם עני ומסכן, ונראה כיצד ינהגו בו.

ואכן, כשבא אותו קרבן-עני לידם, ועוד בטרם הכניסוהו כדי להאכילו ולהשקותו, התחילו להטיל בו מומים. האחד מצא מום בשפתיו: "לדעתי אין הוא ירא שמיים די הצורך. כשהוא מתפלל, נראה שרק שפתיו נעות וקולו אינו נשמע". השני מצא פגם בעיניו: "במבע עיניו ניכר שהוא רמאי. אין הוא עני כפי שהוא מציג את עצמו". וכך ישבו העשירים ומצאו אמתלות שונות ומשונות להשתמט מלעזור לעני המרוד.

המשיך העני והטעים את דברי הגמרא: "לדין הווי מומא" – את העניים הם שופטים לחומרה ומוצאים בהם מומים שונים, אך "לדידהו לא הווי מומא" – על עצמם, שאינם מתפללים כראוי או שהם מרמים במסחרם, אין הם רואים בכך פגם ומום.

הישיר הרבי מאפטה את מבטו לעבר נכבדי העיירה והרעים בקולו: "על העוון הזה חרבה הארץ!".

כעת הבינו הנוכחים היטב את תוכחת הרבי, והבטיחו להיטיב את דרכם.

(על-פי 'אבותינו סיפור')

"כעת, אחרי שלמדנו יחד את סיפור הגמרא, אני פונה אליכם כתלמידי-חכמים ושואל: וכי בשביל מאורע קטן ולא חשוב כל-כך, סכסוך בין שני אנשים שאיננו יודעים מי הם, נחרב בית המקדש, נהרסה ירושלים ויצאנו לגלות ארוכה וקשה?! כך היא מידת הדין?!"

המתאספים, שהיו מחשובי התושבים, הביטו זה בזה בדממה ותהו על כוונת דברי הרבי. החל הצדיק להסביר:

ציורו של האוהב ישראל מאפטה בבית העלמין במזיבז' (צילום: אגודת אהלי צדיקים)

"וכי בשביל מאורע קטן ולא חשוב כל-כך, סכסוך בין שני אנשים שאיננו יודעים מי הם, נחרב בית המקדש, נהרסה ירושלים ויצאנו לגלות ארוכה וקשה?!"

חושבני שסיפור זה איננו מכוון לאנשים שאינם ידועים לנו. חז"ל התכוונו לשני יהודים שאנו פוגשים בכל יום, בעיר, בעיירה או בכפר. אחד עשיר ואחד עני. העשיר נקרא בפי חכמינו 'קמצא', שכן כך אמרו חז"ל (במסכת מנחות פ"א, ע"ש) "עשירים מקמצים". ואילו העני נקרא 'בר-קמצא', שכן דרכו לעמוד תמיד מלבר ('מחוץ') לביתו של 'קמצא' העשיר, ולהמתין שבעל הבית יואיל בטובו להושיט את ידו ולהעניק לו נדבה הגונה.

ומעשה שהיה כך היה:

אדם אחד עשה בביתו סעודת ברית או חתונה.

בסרביה היא חבל ארץ במזרח אירופה שבו התגוררו יהודים רבים. אחת הערים במחוז הייתה ידועה ומוכרת כעיר של תלמידי-חכמים ושומרי מצווה, אך הללו התפרסמו בתכונה חיובית פחות – קמצנות.

התושבים בחנו בשבע עיניים כל אורח עני שהופיע בעיירה, ובדקו אם הוא מקפיד על קלה כחמורה, ויחסם אליו היה בהתאם לכך.

פעם אחת שבת בעיר רבי אברהם-יהושע העשיל, הרבי מאפטה (אבי שושלות אפטה-זינקוב וקופיטשניץ). הוא היה רבה של העיר יאסי שבבסרביה.

קהל גדול בא לראות את הצדיק בתפילותיו ובשולחנות שערך. בסעודה השלישית התקבץ באולם קהל רב. הרבי פנה אל המסובים ופתח ואמר:

שמעתי שתלמידי-חכמים אתם. אם כן, הבה נלמד יחד סיפור שמספרים חכמינו זיכרונם לברכה. הגמרא במסכת גיטין אומרת שבגלל קמצא ובר-קמצא חרבה ירושלים. היה אדם שעשה סעודה, וביקש מעוזרו להזמין את אוהבו קמצא. הלה טעה והזמין את בר-קמצא, שונאו של המארח. כאשר גילה בעל הסעודה את בר-קמצא יושב בין המוזמנים ביקש שיסתלק מהמקום.

בר-קמצא ביקש שירחם עליו והציע לשלם על המנה שיאכל. המארח סירב. האורח הציע לשלם מחצית מעלות כל הסעודה, וגם לכך סירב המארח. האורח הנבוך ניסה להציע כי ישלם את כל הוצאות הסעודה, אך גם לכך סירב המארח וגירשו מהמקום.

מהעובדה שתלמידי-חכמים שנכחו בסעודה לא מחו על המעשה הסיק בר-קמצא שדעתם נוחה ממעשיו של המארח, והחליט להלשין עליהם למלך.

"מרדו בך היהודים", אמר למלך. "תוכיח", הגיב המלך. בר-קמצא הציע למלך לשלוח קרבן לבית המקדש ולהעמיד את היהודים במבחן. המלך הסכים.

בר-קמצא הטיל מום בשפתיו של הקרבן, כדי לפסול אותו מהקרבה על המזבח. דעה אחרת אומרת שהמום שעשה היה בקרום העין.

סיים הרבי מאפטה את סיפור הגמרא ואמר:

תפילין ומזוזות קונים רק עם 'תו פיקוח חב"ד'

סופרים ומגיהים יר"ש בעלי תעודות הסמכה • פיקוח הדוק החל משלב הכתיבה

צעירי
אגודת
חב"ד
חב"ד

chabadisrael.co.il

להשיג בבית חב"ד המקומי

או באתר: חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

074.780.2850

בט"ד

eliko.web.studio

איחוד
הלוואות הוא
הפתרון
להפחתת
ההחזרים
והריביות, חיסכון
באלפי שקלים
בחודש וניהול
כספים קל יותר.
איחוד כל

החזרי
המשכנתא
וההלוואות
שולטים בך?

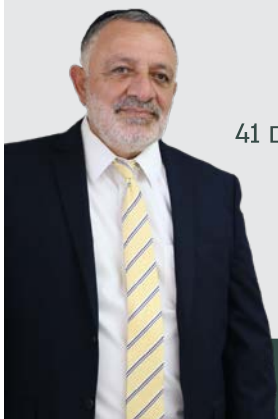
איחוד
הלוואות
עם החזר

1 קטן
יותר

ההלוואות
שלכם
לתשלום חודשי
אחד נמוך יותר
יסייע לכם להשיג
יציבות כלכלית
ושקט נפשי.

יוסף מנחם | מחזירים
את השליטה לידיים
שלכם

טל.ח

יוסף מנחם עם 41
שנות ניסיון בבנק
דיסקונט

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטפת

רציתי לשאול

עם הרב ישראל גורביץ'
מנהל בית חב"ד בקריית קריניצי, רמת גן

איך יודעים להבדיל בין ביקורת עניינית לבין טענות שמקורן בשנאת חינוך?

שמאחורי ההערה מסתתרות שנאה
והתייחסות שלילית כלפיו.

כמורכב אין להפוך הערה לאמירה
כוללנית, כמו: "תמיד אתה מאחר!",
"אף פעם אינך עושה דברים עד
הסוף!", "שוב אתה יושב בחיבוק ידיים".
בשעה שאחרים טורחים בשבילך?!"
ההערה צריכה להיות מכבדת ומזמינה
את האדם לתקן ולהשתפר.

לפעמים אדם מרגיש שהסביבה
לא באמת מתעניינת בו ובקשיי
חיו, אבל שמחה להעיר לו הערות.
מספרים שפעם אחת, כשהחלו לומר
בבית הכנסת 'ויברך דוד', נשאר אחד
המתפללים לשבת. אחרי התפילה העיר
לו שכנו: "למה אתה יושב ב'ויברך
דוד'?" השיב לו היהודי: "כשאני
יושב מובטל בבית שלושה חודשים, לא
אכפת לך, אבל אם אני יושב ב'ויברך
דוד' – מייד אתה דואג לי!"...

לעיתים כשאדם מעיר לזולתו, הלה
חש כי ההערה היא בעצם התקפה
אישית עליו, ואף יכול לראות בה ביטוי
של שנאת חינוך. לכן נדרשת זהירות
רבה בביקורת כלפי הזולת.

באחת משיחותיו מסביר הרבי
מליובאוויטש את סיפור התורה על
בניו של נח, לאחר שהשתכר והתגולל
באוהל. על חם נאמר (בראשית ט, כב):
"**וַיֵּצֵא חָם אֲבִי כְנָעַן אֶת עֲרוֹת אָבִיו**",
ואילו שני אחיו "**עֲרוֹת אָבִיהֶם לֹא רָאוּ**".
חם ראה את הרע, את השלילי, ואילו
שם ויפת אכן ראו שיש כאן דבר הדורש
תיקון, ולכן כיסו את אביהם, אך לא
הביטו אל הרע ואל השלילי.

אם האדם חש שהביקורת אינה
מצטמצמת לדבר הדורש תיקון בלבד,
אלא מדביקה תווית כוללת עליו – הוא
מייד מתקפד ולפעמים מתגונן על-ידי
מתקפת נגד. יכולה להיות לו תחושה

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

דיני הסעודה המפסקת

כיצד נוהגים בסעודה
המפסקת שלפני צום
תשעה באב?

רגיל, כל עוד לא נכנס הצום.
בסעודה זו לא יישבו שלושה אנשים יחד
לאכול, ואם אכלו – לא יזמנו.

מנהג קהילות האשכנזים לאכול
סעודה עיקרית בשעה מוקדמת יותר,
ואחרי תפילת מנחה אוכלים את הסעודה
המפסקת, שבה תבשיל אחד בלבד,
כאמור.

יש מחמירים לטבל בסוף הסעודה
חתיכת לחם במעט אפר ולאכול, ויש
אוכלים ביצה קרה וקשה באפר, על שם
הפסוק (איכה ג, טז): "**וַיִּגְרַס בְּחֶצֶץ שָׁנִי, הַכְּפִישָׁנִי בְּאֶפֶר**" (ואם כבר אכלו בסעודה
תבשיל, יש מתירים לאכול את הביצה
אחרי ברכת המזון).

גם אחרי הסעודה המפסקת עדיין מותר
לאכול ולשתות עד השקיעה, אלא אם כן
האדם קיבל עליו בדיבור מפורש להתחיל
לצום.

מקורות: תענית לא. טושו"ע או"ח סי' תקנב: תקנ"ג,
נ"ח, משנ"ב ופסקי תשובות. נטעי גבריאל פ"ב ב"נ"ג, ושי"ח.

תשובה: שלא כתעניות אחרות,
שמתחילות בעלות השחר, תענית תשעה
באב מתחילה בשקיעת השמש של ח'
באב, בדומה ליום הכיפורים.

ב'סעודה המפסקת' אסרו חז"ל לאכול
שני תבשילים, וזאת כשאוכלים אותה
אחרי חצות היום, וכשאין כוונה לאכול
אחריה סעודת קבע. ירקות ופירות חיים
מותר לאכול בלי הגבלה, ואפילו כמה
מינים. וכמורכב אפשר לאכול בסעודה
כמה סוגים של מוצרי חלב שאינם
מבושלים.

בסעודה זו נוהג לשבת על הקרקע
(ולהניח הפסק כלשהו, כמו בד או נייר
וכדומה) או על כיסא נמוך. אין צורך
לחלוץ נעליים קודם הסעודה, מכיוון
שהאבלות אינה נוהגת מבעוד יום. לכן
אחרי הסעודה מותר לשבת על כיסא

מחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע':
ט' 053-3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

תקציר: ברגע האחרון השפיל גִּדְעוֹן לְהַצִּיעַ לְרומָאִי לְגִמֹר לְשִׁתּוֹת אֶת כָּל קִנְקֵן הַיֵּין. גִּיוֹס נִשְׁאָר לִישׁוֹן בְּמִרְמֵי הַכֶּף הַמוֹכֵנָה לְשֹׁגֹר, וְהַיְלָדִים חִמְקוּ בַחֲזֶרָה לְאַהֲלָם

בְּזֶרַע נִטְוִיָּה

הַמִּפְקֵד הַרומָאִי הִרְהַר בְּדָבָר. מוֹזֵר הָיָה לוֹ כִּי שְׁנֵי יְלָדִים אֵלֶּה יִגְבְּרוּ עַל שׁוֹמֵר חֲמוּשׁ. וְגַם מִה יַעֲשׂוּ עִם כָּל־כֶּף הַרְבֵּה אֲכָל? הוּא גַם זָכַר שֶׁאַלֶּה מִלְּוִיו שֶׁל הַחֶכֶם הַיהוּדִי, אוֹרְחוֹ שֶׁל אֶסְפָּסִינּוֹס. אוֹלֵי לֹא כְּדֹאִי לְהַסְתַּבֵּךְ.

"הִבִּיאוּ אוֹתָם הֵנָּה וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶם מִשְׁמַר!", פָּקֵד לְבִסּוֹף, וְשְׁנֵי חִילִים נִשְׁלַחוּ לַעֲצֹר אֶת הַנְּעָרִים.

הֵם עָמְדוּ עֵתָּה זֶה לְצַד זֶה בְּמִרְכְּזוֹ הַמִּחְנָה, מִקְפִּים שׁוֹמְרִים, מִמֶּשׁ קָרוֹב לְבִלִּיסְטְרָא. הַמִּפְקֵד נָעַץ בָּהֶם מִבֶּטַח תִּקְיָה וּפְנֵה לְשׁוֹמְרִים. "אֵין לִי זְמַן לְחַקֵּר אוֹתָם כְּרָגָע; שְׁמְרוּ עֲלֵיהֶם הֵיטֵב עַד אַחֲרֵי הַהַפְגָּזָה. אִזּוֹ אֶתְפַּנֶּה לְחַקֵּר אוֹתָם". וְהַמִּפְקֵד הַנִּמְרָץ נִפְנֶה מֵאַלְיָהֶם, אֶל הַמִּשְׁמִימָה הַחֲשׁוּבָה בְּאֶמֶת עֲכָשׁוּ...

"אֶל הַחִבְלִים, תַּפְסִי!", פָּקֵד, וּמֵאֵה חִילִים זָנְקוּ וְאֶחָזוּ בְּזַנְבוֹת עֲשָׂרוֹת הַחִבְלִים הָעֵבִים שֶׁהִשְׁתַּלְשְׁלוּ מִמְרוֹמֵי הָזֶרֶע הָאֶרֶבָּה. שְׁנֵים־שְׁלוֹשָׁה חִילִים עַל כָּל חִבֵּל.

"עֲכָשׁוּ, לְמִשְׁךְ אַחֲרָנִית, בְּכָל הַכּוֹחַ!" רָעַם הַמִּפְקֵד, וּמֵאֵת הַחִילִים רָכְזוּ אֶת כָּל כּוֹחֵם. זֶרֶע הַבִּלִּיסְטְרָא הָאֶרֶבָּה, עִם כִּי־הָעֵנֶק בְּקִצָּה, נִמְתָּחָה וְנִסְגָּה תַּחַת הַלַּחֲץ, כְּלָפִי מִטָּה, כְּמִה וְכְמִה אֲמוֹת.

רָגַע הַשֹּׁגֹר הַגִּיעַ. "וְעֲכָשׁוּ... שְׁחַרְרוּ!", צָרַח הַמִּפְקֵד וּמֵאֵתִים הַזֶּרְעוֹת הַמְאֻמָּצוֹת הִרְפוּ בְּכַת אַחַת מִן הַחִבְלִים... זֶרֶע הַבִּלִּיסְטְרָא הָאֶרֶבָּה הוּסְטָחָה חֲזָרָה כְּלָפִי מֵעֵלָה בְּעֶצְמָה אֲדִירָה, כִּשְׁהִיא יוֹרֶה מִתּוֹף כְּפֶה הָעֵנֶקִית אֶת כָּל ה'תַּחֲמִשׁוֹת', הַיֵּשֶׁר לְעֵבֶר יְרוּשָׁלַיִם הַנִּצְוֶרָה.

"יְהוּדָא קַפְטָא!" [=יְהוּדָה הַשְּׁבוּיָה], צָרַחוּ בְּהִתְלַהֲבוֹת כָּל חִילֵי הַמִּחְנָה הַרומָאִי, כִּשְׁהִשְׁחִירוּ הַשְּׂמִים מֵמֵאֹת הַפְּגָזִים הַשְּׁחֹרִים.. אֲלָא שְׂאֹז, לְפִתְעַת פְּתֹאוֹם, נֶאֱלָמוּ כָּלֶם דָּם, בְּרָגַע שֶׁהִבְחִינוּ בְּדָבָר מוֹזֵר עַד מֵאוֹד! בְּרֹאשׁ הַמִּטָּח הָעֵנֶק טָס - כִּנְשָׁר בְּרֹאשׁ לְהִקְתּוֹ - אָדָם לְבוּשׁ בְּבִגְדֵי חֵיל רומָאִי... וּמִה שְׁמוֹזֵר עוֹד יוֹתֵר: הַמִּטָּח עֲצָמוּ! אֲלָה לֹא הָיוּ הָאֲבָנִים הַשְּׁחֹרוֹת הַמְּכֻרָוֹת אֲלָא מִשְׁהוּ אַחֵר. דּוּמָה ל... ל...

"אֲלֵה שְׁקִיּוֹת הָאֶכֶל מֵהַמִּחְסָן!!", צָעֲקוּ בַתְּדֵהֶמָּה כְּמִה חִילִים חֲדֵי עֵין.

הַמִּפְקֵד רומָאִי נִשְׁמַע קוֹרָא אֶל חִילָיו: "קְדִימָה! אֶל הַבִּלִּיסְטְרָא!". מֵאֵה חִילִים נָעוּ מִמְקוֹמָם וְרָצוּ אֶל תַּחֲתֵית הַבִּלִּיסְטְרָא, אוֹחֲזִים בַּחֲבִלִים. לְבָם שֶׁל שְׁנֵי הַנְּעָרִים גָּאָה מֵהִתְרַגְּשׁוֹת. הֵנָּה, זֶה עוֹמֵד לְקִרְוֹת! הֵם הִצִּיצוּ בְּזִהִירוֹת מִפְּתַח אֲהֵלֶם אֶל כָּלִי הַמִּשְׁחִית הָעֵנֶק, הָעוֹמֵד לְהִתְעוֹרֵר לַחֲיִים. וְאִזּוֹ שְׁמָעוּ אֶת קוֹל הַמִּפְקֵד: "רָגַע! עָמְדוּ! אֵיךְ תַּעֲצִרוּ כּוֹחַ לְמִשְׁךְ בַּחֲבִלִים, וְעֵדִין לֹא אֶכְלָתֶם הַבֶּקֶר? רוצו לַמִּחְסָן וְאֶכְלוּ בְּזִרְיוֹת. שֹׁגֹר בְּעוֹד עֲשֶׂרָה רָגָעִים בְּדִיוֹק!".

לֹא חָלְפוּ שְׁנֵי רָגָעִים וְקוֹל צָעֲקוֹת נִשְׁמַע מִכּוּוֹן הַמִּחְסָן. "הַמִּפְקֵד!", צָעֲקוּ חִילִים. "גִּנְבָּה! אֲכָל רַב נִגְנַב הַלֵּילָה מִן הַמִּחְסָן! מֵאוֹת שְׁקִיּוֹת חֲסֵרוֹת!".

גִּדְעוֹן וּמוֹנִבּוֹ הִבִּיטוּ זֶה בְּזֶה בְּאִימָה. הֵם לֹא חֲשָׁבוּ שֶׁדָּבָר הַגִּנְבָּה יִחְשֹׁף מִהֵר כִּלְכֶּךָ. וְאִזּוֹ שְׁמָעוּ חֵיל רומָאִי צוֹעֵק: "בְּטַח יָדָם שֶׁל שְׁנֵי הַנְּעָרִים הַיהוּדִים בְּמַעַל. הֵן סוֹבְבִים הֵמָּה חֲפָשִׁי בְּמִחְנָנוּ, וּמִדּוּעַ זֶה

לֹא יִשְׁלַחוּ יָדָם בַּמִּחְסָן?."

"כֵּן, כֵּן!", מִהֵרָו לְהֵאשִׁים חִילִים נוספים, וְשְׁנֵי הַנְּעָרִים הִתְבָּרְצוּ עַל מְקוֹמָם. עֲכָשׁוּ אֵין מְנוֹס וְאֵין מִפְּלֵט. רַבּוֹ יוֹחֵן בֶּן־זַפְּאִי סָפּוֹן בְּאֵהָלוֹ. מִי יַעֲזֹר לָהֶם עֲכָשׁוּ? הַגִּיעַ הַסּוֹף.

"אִפְלוּ חֶרֶב חֲדָה...!", רָעַד קוֹלוֹ שֶׁל מוֹנִבּוֹ, שֶׁהִתְעַקֵּשׁ עוֹד לְנִסּוֹת לְבַטֵּחַ בְּהֶשֶׁם, כְּדַבְּרֵי חֲכָמִים: "אִפְלוּ חֶרֶב חֲדָה מִנְחַת עַל צִנְאוֹרוֹ שֶׁל אָדָם, אֶל יִמְנַע עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים".

הַמִּפְקֵד הָרִים יָדוֹ לְהַשְׁתִּיק אֶת חִילָיו וְשָׁקַל אֶת הַדְּבָרִים. "רָגַע, הֵיכֵן שׁוֹמֵר הַמִּחְסָן, גִּיוֹס?."

"נָעֲלַם אֵף הוּא, הַמִּפְקֵד", עָנוּ חִילִים. "וְדֹאִי הָרְגוֹ אוֹתוֹ בְּמַהֲלָה הַשֵּׁד".

דְּבַר הַתּוֹרָה שְׁלִי לְצֵאת וּלְהַפִּיץ

בַּתְּחִלַּת הַפְּרָשָׁה הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת כִּי הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא צִוָּה: "רַב לָכֶם שְׂכֶת בְּהָר הַזֶּה... פָּנוּ וְסַעוּ לָכֶם, וּבִאוּ הַר הָאֱמֹרִי וְאֶל כָּל שְׂכֵנֵינוּ... עַד הַנֶּהָר הַגָּדֹל, נִהַר פָּרָת". כְּלוֹמֵר, עֲלֵיהֶם לְעֹזֹב אֶת הַר סִינִי, שָׁבוּ נִתְּנָה הַתּוֹרָה, וּלְהִתְקַדֵּם לְעֵבֶר הַר הָאֱמֹרִי.

הַתּוֹרָה הִיא מְלִשׁוֹן הוֹרָאָה, וְכָל דְּבַר שְׂכֶתוֹב בָּהּ - מְכֻוֵּן גַּם אֵלֵינוּ. מִה אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְלַמֵּד מֵהַצִּוִּי הַזֶּה?

מִלֶּשָׁה רַבִּנוּ מְכֻנָּה 'רוּעָה נֶאֱמָן' שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, וְהוּא מְגַלֵּה אֶת הָאֱמוּנָה הַטְּמוּנָה בְּלִבּוֹ שֶׁל הַיהוּדִי. בְּכָל דּוֹר וְדוֹר אַחֲרָיו יֵשׁ רֹאשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁבָּהֶם יֵשׁ נִיצוּץ מִנְשְׁמַתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, וְהֵם מְמַשִּׁיכִים בְּתַפְקִידוֹ - לְחַזֵּק אֶת הָאֱמוּנָה בְּקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וּלְהוֹכִיל אֶת יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת הַגָּאֻלָּה.

הַהוֹרָאָה לְעֹזֹב אֶת הַר סִינִי וּלְצַעַד אֶל הַר הָאֱמֹרִי זֶה קְרִיאָה לַיהוּדִים: הַר סִינִי מְסַמֵּל אֶת הַתּוֹרָה. זֶה יְהוּדִי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה. וְכֵאֵן הוּא מְקַבֵּל הוֹרָאָה, שְׁלֹא לְשׁוֹר אֶת הַתּוֹרָה שְׁלֵמָה לְעַצְמוֹ, אֲלָא מִחוּכְתּוֹ לְהִבִּיא אֶת אֹר הַתּוֹרָה וְהַקְדָּשָׁה גַּם לַיהוּדִים אַחֲרֵים.

וְכֶן מִתְפַּרֵּשׁ הַפְּסוּק. "פָּנוּ וְסַעוּ לָכֶם" - צִאוּ מֵאַרְבַּע הָאֲמוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַקְדָּשָׁה, וּבִאוּ לְהַתְנַשֵּׁב בְּמִקְוֹמוֹת שְׂבָהֶם וְקוֹיָם לָכֶם, אַרְי־עַל־פִּי שְׁזָה "הַר הָאֱמֹרִי" - רָמַז לְכוּחוֹת הַמִּתְנַגְּדִים לְאוֹר הַקְדָּשָׁה.

שֶׁם עֲלֵיכֶם לְחַפֵּשׁ יְהוּדִים שְׁנֹרָאִים מְנַתְקִים מִיְּהוּדוּת וּמִקְדָּשָׁה, וּלְגַלּוֹת בָּהֶם אֶת הַנִּשְׁמָה הַטְּהוֹרָה, אֶת ה'חֵלֶק אֱלֹהִי' שֶׁבָּתוֹכָם. לְהַזְכִּיר לָהֶם שֶׁהֵם בָּנִים שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, וְשֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתָם אֲהֵבָה עֲזָה.

וּמִשְׁה מְסִים: "עַד הַנֶּהָר הַגָּדֹל נִהַר פָּרָת" - זֶה הַגָּאֻלָּה הַעֲתִידָה לְבוֹא, 'הַתְּחִנָּה הַסּוֹפִית' שֶׁל הַמַּסַּע. בְּגִאֻלָּה זֶה יִתֵּן לָנוּ הַבוֹרָא אֶת כָּל הָאֶרֶץ הַמְּבֻטָּחַת, עַד נִהַר פָּרָת.

(עַל־פִּי לְקוּטִי שִׁיחוֹת, כֶּרֶךְ ב, עַמ' 695)

מה רבו מעשיה' ה' שמימית שמי

כלנו מפירים את הלטאה הנודדה שגוראית לעתים בתוך הבתים שלנו. זוהי השמימית, לטאה שמתגוררת בבתי בני אדם ומוצאת שם את מזונה.

אגדה עממית טוענת שהופעת השמימית מבשרת על אורחים הצפויים לבוא. טוב, זה לא באמת כך. השמימית נמצאת בבית בין אם יש אורחים ובין אם לאו...

שמימית הבתים היא לטאה קטנה, בעלת עור רך ושקוף מעט. אבל היא מהפנטת בזכות פריית ההצמדה שיש לה בכפות הרגליים. בכל 'פריית' יש אלפי שערות זעירות, ואלה מאפשרות לה להתפס בכליטות קטנטנות שיש על גבי קירות ומשטחים. השמימית מסוגלת לצעוד במהפך אפילו על התקרה!

חוקרים מארצות הברית התפעלו מיכלת ההצמדות החזקה של השמימית, וזה הוביל אותם לפתח דבק מיוחד המנצל אותו עקרון, וביכלתו להצמיד לקיר אבזור השוקל 300 קילוגרמים, ואינו משאיר סימנים כשסמסירים אותו.

עוד תופעה פלאית שהבורא חנן בו את השמימית הוא הזנב המתנתק. אם טורף רודף אחרי השמימית ונוגע בזנבה, הזנב מתנתק מגופה ומוסיף להתפתל. הטורף יעוט על הזנב, ולא יזכור את גולה שנשא עם זנב בלבד, ואלו השמימית עצמה כבר חמקה על נפשה. אחר כך יצמח לה זנב חדש.

השמימית אינה מזיקה לבני אדם, ולכן אין סבה לסלקה מהבית. אם בכל זאת אינכם רוצים אותה בקרבתכם, יש להוציאה החוצה בזריזות. אסור להרג אותה, כי היא מגדלת בעל חיים מוגן.

אבל למעשה היא מביאה תועלת, כי היא נזונה מחרקים קטנים, כמו זבובים ופרפרים המצויים בבית. היא אורכת להם בשקט, וברגע הנכון תשלף את לשונה הארוכה ותלכד את הטרף.

איור: מרדכי אייזנשטט

מאת: דניאל גורדון

הגומר לחיבים טובה

15

תקציר: יהודי שקלוב נחלצים לעזר במצוקתו של הסוחר שאבד את כל הוננו, בלי שידעו מה הוביל לקריסתו. ר' זונדל החיך דואג לשדוך בעבור בתו, דבר המביא לו שמיחה, אך מציף את מצבו הדחוק

הפשוט: ביאור

בתשעה באב בבקר אין מברכים את ברפת 'שעשה לי כל צרכי'. אין מברכים זה את זה בברכת שלום, ומי שאינו יודע הלכה זו ואומר להם 'שלום', יש לענות לו בשקט וברצינות. גם ילדים צריכים לחשב על משמעות יום האבל.

הלכה
בשבוע

נוער המקדש מעורר את הכמיהה

הכלים, דרך השימוש בהם ואופן עשייתם.

חידון. במהלך השנה הנערים נבחנים בנושא השנתי. יש שני חידונים, לבנים ולבנות. לחידון שני שלבים, הראשון במוסדות הלימוד, והשלב השני פומבי, ביום ירושלים. מפעם לראות בכל פעם מחדש את הידע העצום שרכשו הנערים.

לו"ז מקדש. לצד פעילות עם נוער המקדש והדרכה במכון המקדש, אני אברך מן המניין בישיבת המקדש. בבוקר אנחנו לומדים סוגיות הקשורות לבית המקדש, ובהמשך היום גמרא והלכה. הלימוד העיוני עם הפעילות בנושא גורמים לי לחיות יום יום את בית המקדש.

התעוררות. מאז שמחת תורה, אנחנו רואים יותר התעוררות בעם ישראל בעניין הציפייה לגאולה, דבר שבא לידי ביטוי בריבוי קבוצות במכון המקדש והתעניינות ציבורית.

ייבנה המקדש. יש חשיבות גדולה באבל על החורבן, ועם זה צריך גם לעורר את הרצון לבניית בית המקדש. אם אתה רוצה להיות מחובר לבית המקדש, עליך ללמוד את ענייני בית הבחירה ולחיות אותם.

החזון. לישיבת המקדש יש חזון להעמיד תלמידייחכמים שיהיו בקיאים בכל הלכות המקדש והטהרה, מתוך הבנה שזה הולך להיות הנושא האקטואלי ביותר במהרה בימינו. אין לנו ספק שעם ההתעוררות מלמטה, מלמטה תבוא גם ההתעוררות מלמעלה, ונזכה תיכף ומיד לביאת משיח צדקנו.

מאז היותו נער נקשרו חייו עם בית המקדש. כיום הוא אברך בישיבת המקדש ומנהל את מיזם נוער המקדש

"יוזמה נפלאה, שמחברת בני נוער רבים לנושא המקדש". שריד

המקדש היא הפעלת דוכני הסברה, המפיצים את תודעת המקדש להמונים. בדוכנים האלה מוצבים דגמי בית המקדש, דבר שמעורר את הציבור לעצור, להתעניין ולשאול שאלות.

זה מעשי. התשובה שלנו לשאלים היא שבניין בית המקדש השלישי הוא דבר מעשי ביותר, אבל מלבד הציפייה והתפילה, הדבר תלוי מאוד במעשינו. אחד הדברים החשובים שמקריבים את בניית המקדש הוא ההתעוררות והלימוד בענייני המקדש.

שלושת השבועות. בשלושת השבועות ההתעניינות גוברת, וגם הפעילות שלנו. הנערים יוצאים לדוכנים עם עלוני הסברה וחולצות. יש הנהגים להצטלם עם הדגם, עם בני המשפחה. אין יהודי שלא חש חיבור לבית המקדש, וזה מדהים ומרגש בכל פעם מחדש.

הכשרה. מעת לעת נוער המקדש מקיים 'הכשרת כלי המקדש'; הנערים באים למכון המקדש ומכשירים את הכלים לעבודת בית המקדש במהרה. במהלך העבודה הם לומדים על

תעודת זהות. יצהר שריד, בן 20,

יליד רמת גן וכיום תושב הרובע היהודי בירושלים. אברך בישיבת המקדש של 'מכון המקדש', ומנהל את מיזם 'נוער המקדש', שבמסגרתו בני נוער מרחבי הארץ לומדים את ענייני המקדש וגם עורכים פעילויות ציבוריות שמטמיעות את תודעת המקדש והגאולה.

הצצה. מאז היותי נער צעיר העניין של בית המקדש משך אותי מאוד, בין היתר בעקבות אחי, שעסק בכך קודם לכן. ההתעניינות הזו התרכזה גם בלימוד ענייני המקדש, וגם בהצצה לפעילות 'מכון המקדש'. מאוחר יותר הצעתי את עצמי לאנשי המכון ומאז אני שם.

הנוער. הפעילות הראשונה שלי במכון הייתה עם נוער המקדש. זו יוזמה נפלאה, שמחברת בני נוער רבים לנושא המקדש, וגורמת להם לחבר מעגלים רבים לגאולה. הפעילות נעשית בהדרכת הרב ישראל אריאל ורבני מכון המקדש, וכוללת לימוד, דוכני הסברה והפצה, גרעיני לימוד בישיבות ובאולפנות, כינוסים וסמינריונים, שבתות מקדש בסניפי תנועות הנוער ועוד. פעילות נפרדת מתקיימת לנערות, במדרשה לידע המקדש של הרב מנחם מקובר.

הסברה. הפעילות הבולטת של נוער

התעוררות ולימוד של בני נוער בענייני המקדש

זה הזמן להצטרף לקולקטיב בריאות

ביטוח בריאות לאנשי גפן בס"ד הכי משתלם למשפחה - בהתחייבות

פרמיה מחולת עם כיסויים נרחבים

תביעות מהיר תשלום

שירות אנושי ומקצועי

הצטרפו ותהנו מפוליסה איכותית ב - 50% פחות מביטוח בריאות פרטי רגיל

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפןבסד
גפןבסד - גפןבסד

יותר בריאות בפחות עלות!

בריאות | פנסיה | דירה | ביטוח חיים | נסיעות לחו"ל | משכנתא

basad.co.il

קיץ קולקטיב בריא
כשהמשפחה מכוסה כיף יותר לנפוש!

ילד חמישי
ומעלה חיים

רוצים לשמוע עוד צרו קשר:

077.444.7777